

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/461/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2612205873
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2612205873.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Renáty Gavalcovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, v právnej veci navrhovateľky: Y. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXX, zastúpená advokátom: JUDr. Ľubomír Polák, AK so sídlom Hurbanova 522/18, proti odporkyňi: V. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXX/XX, L., zastúpená advokátkou: Mgr. Helena Farkašová, AK so sídlom Žerotínova Bašta 1, Nové Zámky, o zaplatenie sumy 10.685,- eur s príslušenstvom, o odvolaní odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 07. apríla 2014, č. k. 7C/268/2012-151, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti trov konania p o t v r d z u j e.

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd zaviazal odporkyňu zaplatiť navrhovateľke 10.685,- eur s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne od 19.09.2012 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, keď vo zvyšnej časti úroku z omeškania návrh zamietol a zaviazal odporkyňu zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania na súdnom poplatku vo výške 641,- eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1.669,79 eur všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupcu navrhovateľky.

Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 51, § 35 ods., 1,2, § 36 ods. 1,2, § 41, § 563, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z., § 142 ods. 1 O.s.p., keď vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že vyhodnotením vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh navrhovateľky bol podaný dôvodne. Odporkyňa s navrhovateľkou uzavrela Dohodu o finančnom vyrovnaní, v ktorej sa odporkyňa zaviazala vyplatiť manželom Y. a H. R. sumu 10 685,- eur, ktorú investovali do rekonštrukcie bytu odporkyne. Dohoda platí v prípade odst'ahovania sa nájomníkov a suma má byť vyplatená do 6 mesiacov od dátumu zrušenia trvalého pobytu nájomníkov. V uvedenej Dohode nie je podpis navrhovateľky, syna odporkyne a dátum. Predmetná dohoda predstavuje dvojstranný právny úkon, pre ktorý ale zákon nevyžaduje písomnú formu. Uvedená dohoda bola podľa názoru súdu uzatvorená sčasti písomne a sčasti ústne. Veritelia sú označení ako manželia H. a Y. R., a ako vyplýva z ďalšieho textu dohody mali investovať do prerábky bytu odporkyne č. XX v bytovom dome č. XXX/XX na Q. ulici v L.. Aj keď podpis navrhovateľky a jej bývalého manžela H. R. na Dohode absentuje, súd uzavrel, že navrhovateľka prejavila vôľu na uzatvorení predmetnej dohody už len tým, že dohodu sama napísala, ako to potvrdili vo svojej svedeckej výpovedi nielen svedkyňa E. C., ale aj samotná odporkyňa. Bývalý manžel navrhovateľky H. R. uviedol, že s predmetnou dohodou nesúhlasil, avšak jeho výpoveď súd vyhodnotil ako nevierohodnú, pretože ide zároveň o syna odporkyne, ktorý je od svojej matky závislý, doteraz si nezabezpečil samostatné bývanie a využíva predmetný zrekonštruovaný

byt doposiaľ, aj keď tento byt už nie je vo vlastníctve jeho matky, pretože táto ho v priebehu tohto sporu darovacou zmluvou previedla do vlastníctva terajšej priateľky svedka Y. R.. Svedok tiež v rozpore so svojim zhora uvedeným tvrdením súhlasil, aby predmetná pohľadávka voči odporkyni, ktorá vyplývala z Dohody, bola súčasťou súdneho zmierného týkajúceho sa vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov schváleného súdom. Súhlas syna odporkyne so schválením zmierného súdom je preto možné považovať za jeho prejav vôle, ktorým pristúpil k predmetnej dohode, keďže uvedenú pohľadávku v čase vyporiadania BSM považoval za jeho súčasť, potvrdil jej existenciu a súhlasil s prenechaním pohľadávky navrhovateľke. Na základe schváleného zmierného uznesením Okresného súdu Senica zo dňa 4.4.2012, č.k. 9C/163/2011, sa výlučným veriteľom uvedenej pohľadávky stala navrhovateľka. Návrh na určenie neplatnosti súdneho zmierného podaný nebol. Odporkyňa uvádzala, že právny úkon urobila pod nátlakom a v tiesni, pre pokoj v rodine. Takáto obrana odporkyne neobstoje, pretože tvrdenie, že právny úkon bol urobený v tiesni, odporkyňa nepreukázala, práve naopak, sama vo svojej výpovedi uviedla, že po návrate chcela navštíviť právnik a spísať to tak, aby to bolo v poriadku. Takisto svedkovia nepotvrdili vo svojich výpovediach, žeby odporkyňa podpísala Dohodu pod nátlakom alebo v tiesni. Svedkyňa E. C. uviedla, že odporkyňa s Dohodou súhlasila, túto si prečítala a podpísala úplne dobrovoľne, nemala voči nej žiadne výhrady ani pripomienky. Žiadnym spôsobom ju nekomentovala a svedkyňa na odporkyni nevidela žiadnu nervozitu. Ak by návšteva navrhovateľky a svedkyne E. C., ktorej jediným účelom bolo dosiahnutie podpisu odporkyne na predmetnej Dohode, nebolo odporkyňou akceptované, určite by sa nesprávala tak, že im vo svojom byte ponúkla a uvarila kávu, pri ktorej sedeli spoločne ďalšiu pol hodinu. Z uvedenej Dohody je takisto zrejma kauza, cieľ sledovaný právny vzťahom, teda bezprostredný dôvod vzniku práv a povinností, keďže je v Dohode výslovne uvedený ako investícia do rekonštrukcie bytu odporkyne č. XX na Q. ulici č. XXX/XX v L.. Navrhovateľka vo svojej výpovedi takisto uviedla, že dôvodom dohody bolo, aby sa jej vrátilo, čo investovala do cudzieho bytu. Odporkyňa nepoprela, že celá rekonštrukcia bola financovaná zo strany navrhovateľky a jej manžela. Odporkyňa sa zaviazala zaplatiť pohľadávku vo výške 10 685,- eur za rekonštrukciu. Odporkyňa v záverečnej reči uviedla, že stavebný úver bol poskytnutý vo výške 6 638,78 eur a navrhovateľka s jej synom nemali našetrené finančné prostriedky, a teda nemohli preinvestovať uvedenú finančnú sumu. Zároveň ale pri svojom prvom výsluchu uviedla, že si myslí, že celá rekonštrukcia nebola financovaná iba z úveru, ale aj z príjmu jej syna. Danú skutočnosť, že rekonštrukcia nebola uhradená len z úveru, potvrdila vo svojej výpovedi aj navrhovateľka, aj svedok H. R.. Uvedená výška sumy za rekonštrukciu bola potvrdená aj znaleckým posudkom z odboru stavebníctva, v ktorom znalec uviedol, že výška investície deklarovaná navrhovateľkou je reálna a v dôsledku rekonštrukcie sa hodnota bytu zvýšila z 52 200,- eur na 60 600,- eur. Ak by sa navrhovateľke peniaze investované do bytu odporkyne nevrátili, odporkyni by vzniklo bezdôvodné obohatenie, ktoré by takisto musela navrhovateľke vrátiť a ak by sa investícia navrhovateľke nevrátila, nebolo by to spravodlivé. Ustanovenie Dohody, podľa ktorého Dohoda platí v prípade odstahovania sa nájomníkov Y. a H. R., je odkladacou podmienkou. Počas súdneho konania sa nepreukázalo, že navrhovateľka a syn odporkyne boli nájomníkmi odporkyne. Súdu nebola predložená žiadna zmluva o nájme a ani sa nepodarilo zistiť jej existenciu. Odporkyňa síce predložila doklad, o ktorom tvrdila, že je to odpísaná nájomná zmluva, ale nešlo o jej kópiu, len o odpis obsahu vyhotovený odporkyňou. V uvedenom odpise je doba nájmu na 10 rokov. Sama odporkyňa uviedla, že počas 12 rokov jej nebolo uhradené nájomné. Pričom nie je preukázané, žeby odporkyňa navrhovateľku a svojho syna vyzývala na jeho úhradu. Uvedenú odkladaciu podmienku považoval súd za neplatnú, keďže nebolo preukázané, že Y. a H. R. boli v postavení nájomníkov vo vzťahu k odporkyni. Z uvedeného dôvodu považoval súd za neplatné aj dojednanie, podľa ktorého suma mala byť vyplatená do 6 mesiacov od dátumu zrušenia trvalého pobytu nájomníkov. Tieto skutočnosti robia právny úkon absolútne neplatným, avšak len v uvedených častiach. S prihliadnutím k § 41 Občianskeho zákonníka sa teda dôvody neplatnosti vzťahujú len na časť právneho úkonu a zvyšná časť právneho úkonu je platná. Vzhľadom na to, že ustanovenie o splatnosti sumy je neplatné, tak je potrebné konštatovať, že čas splnenia nie je dohodnutý, a preto v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o splnenie veriteľ požiadala. Výzvou zo dňa 24.5.2012 vyzval právny zástupca navrhovateľky odporkyňu na úhradu dlžnej sumy. Odporkyňa v odpore uviedla, že žiadna výzva na úhradu dlžnej sumy jej nebola doručená a navrhovateľka toto jej tvrdenie žiadnym dôkazom (doručenkou) nevyvrátila. Preto odporkyňa bola preukázateľne požiadaná o splnenie dlhu až vtedy, keď jej bol doručený návrh na začatie konania, v ktorom navrhovateľka žiadala, aby odporkyňa zaplatila sumu do 15 dní od doručenia platobného rozkazu. Návrh na začatie konania s platobným rozkazom bol odporkyni doručený dňa 3.9.2012. Odporkyňa sa teda dostala do omeškania až dňa 19.9.2012, nie 6.6.2012, preto súd zaviazal odporkyňu zaplatiť navrhovateľke sumu 10 685,- eur a v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 1 Nariadenia

vlády SR č. 87/1995 Z.z. úrok z omeškania vo výške 8 % ročne od 19.9.2012, vo výške, ktorú požadovala navrhovateľka, keďže nie je v rozpore so zákonným úrokom, ktorý je o 8 percentuálnych bodov vyšší ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná ku dňu 19.9.2012, t.j. 8,75 % ročne. Vo zvyšnej časti súd návrh navrhovateľky ako nedôvodný zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a pretože návrhu navrhovateľky bolo takmer v celom rozsahu vyhovené a jej neúspech je iba nepatrný, tak jej súd priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu vo výške 2 310,79 eur. Tieto trovy pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku za návrhu v sume 641,- eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 1669,79 eur, a to za 6 úkonov právnej služby v celkovej výške 1623,24 eur (6x 270,54 eur - prevzatie a príprava právneho zastúpenia, návrh na začatie konania, zastupovanie na pojednávaní dňa 13.12.2012, 17.1.2013, 24.9.2013, 18.3.2014, 5x paušál v celkovej výške 46,55 eur (3 x 7,63 eur + 2 x 7,81 eur + 1 x 8,04 eur).

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podala v zákonnej lehote odvolanie odporkyňa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne a žiadala návrh navrhovateľky v celom rozsahu zamietnuť. Uviedla, že navrhovateľka v konaní neuniesla ťarchu dôkazného bremena, pretože v rámci konania nepredložila také dôkazy, ktoré by jednoznačne preukázali oprávnenosť jej nároku. Navrhovateľka svoj nárok opiera o listinný dôkaz a to Dohodu o finančnom vyrovnaní, ktorú mala podpísať odporkyňa za prítomnosti svedka a predmetom ktorej malo byť vyhlásenie odporkyne, že sa zaväzuje uhradiť manželom H. a Y. R. iastku 10.685,- eur, ktorú investovali do prerábky bytu odporkyne v L., na Q. ul. č. XXX/XX. Dohoda o finančnom vyrovnaní, ktorou sa odporkyňa mala zaviazat' uhradiť navrhovateľke a jej manželovi sumu 10.685,- eur má formálne nedostatky, spočívajúce v tom, že účastníci právneho úkonu nie sú výslovne označení, obsah právneho úkonu je nejasný, právny úkon je podpísaný všetkými účastníkmi napriek tomu, že z neho majú vyplývať práva a povinnosti pre všetkých jej účastníkov a nie je uvedený dátum, kedy sa právny úkon vykonal. Predmetná dohoda nie je podpísaná navrhovateľkou a jej vtedajší manžel - syn odporkyne uvedenú dohodu taktiež nepodpísal, pretože s ňou nesúhlasil a opustil byt, keď prebiehalo rokovanie ohľadne uvedených finančných prostriedkov. Odporkyňa, ako účastníčka právneho úkonu neobdržala jedno vyhotovenie dohody, čo je tiež v rozpore so zákonom. Ďalej odporkyňa poukázala na skutočnosť, že v dohode je jasne uvedené, že táto platí v prípade odsťahovania sa nájomníkov Y. a H. R. a teda platnosť dohody je viazaná na splnenie podmienky zo strany manželov R., teda pokiaľ účastníci právneho vzťahu sú zaviazaní určitou povinnosťou je nevyhnutné, aby s uložením povinnosti súhlasili a v danom prípade chýba podpis navrhovateľky a jej bývalého manžela. Ďalšou podmienkou platnosti bola skutočnosť, že suma bude vyplatená do 6 mesiacov od dátumu zrušenia trvalého pobytu nájomníkov, na čom sa mali obe strany dohodnúť, pričom nie je jasné, kto sú účastníci právneho vzťahu, teda kto sú obe strany. Syn odporkyne v predmetnom byte na ul. Q. XXX/XX v L. býva dodnes a má na uvedenej adrese trvalý pobyt. Ďalej odporkyňa poukázala na skutočnosť, že na predmetnej dohode navrhovateľka zabudla napísať dátum tak, ako uviedla vo svojej výpovedi a teda nie je relevantným dôkazom preukázaný čas uzatvorenia právneho úkonu. Na základe uvedeného nie je možné posúdiť, či v čase uzatvorenia právneho úkonu bolo možné a reálne splnenie tejto odkladacej podmienky. Na základe uvedeného nárok navrhovateľky neuznáva. V konaní o vyporiadaní BSM medzi manželmi R., H. R. súhlasil so zatvorením súdneho zmiernu až na základe toho, že Y. R. cestou svojho právneho zástupcu súhlasila, že si voči odporkyne nebude nárokovat' uhradenie sumy 10.685,- eur. Znalecký posudok vypracovaný súdnym znalcom nie je pravdivý, ktorú skutočnosť odporkyňa preukázala a zákonná sudkyňa napriek výslovnému návrhu odporkyne a jej právnej zástupkyne na vypočítanie súdneho znalca na pojednávaní tento zamietla. Takzvaná dohoda o finančnom vyrovnaní, ktorú mala odporkyňa podpísať vzhľadom k tomu, že nespĺňa formálne a obsahové náležitosti, ktoré predpisuje Občiansky zákonník je neplatná a preto z nej nevznikajú žiadne práva a povinnosti a vzhľadom na uvedené nie je ani podstatné a rozhodujúce splnenie resp. nesplnenie odkladacej podmienky, skutočnosť, či boli manželia R. nájomníkmi predmetného bytu alebo neboli.

K odvolaniu odporkyne zaslala písomné vyjadrenie navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu, v ktorom uviedla, že žiada rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť a žiada priznať náhradu trov odvolacieho konania. Vo svojom vyjadrení navrhovateľka uviedla, že považuje za správne ako skutkové tak aj právne zistenie súdu a dôvody, na základe ktorých žalobe vyhovel. Zo strany navrhovateľky bola podmienka opustenie bytu splnená a navrhovateľka v tomto byte už dlhšiu dobu nebýva, o čom súdu predložili dôkazy. Práve naopak, v tomto byte stále býva syn odporkyne. V rámci súdneho pojednávania odporkyňa predmetný byt darovala družke svojho syna. Odporkyňa svojim konaním a to darovaním predmetného bytu podmienku opustenia bytu zrušila tým, že byt už nie je v súčasnosti vo vlastníctve odporkyne, čím je jej podmienka zrušená. Splnenie tejto časti dohody je

nemožné. Na základe uvedeného, preto nie je vhodné v rámci odvolania touto odkladacou podmienkou argumentovať, pretože sama odporkyňa svojim konaním znemožnila naplnenie tejto podmienky.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) zverejnením termínu vyhlásenia rozhodnutia na úradnej tabuli súdu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. dospel k záveru, že odvolanie odporkyne nie je dôvodné a sú splnené podmienky, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti trov konania ako vecne správny s použitím § 219 O.s.p. potvrdil.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 7C 268/2012 je návrh navrhovateľa ktorým sa domáha, aby súd zaviazal odporkyňu zaplatiť jej sumu 10.685,- eur s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne od 6.6.2012 do zaplatenia.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu rozsudku súdu prvého stupňa ktorým bola odporkyni uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 10.685,- eur s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne od 19.9.2012 do zaplatenia a v závislom výroku o náhrade trov konania.

Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľom uplatneného nároku a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvostupňového súdu vo veci s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku.

Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu preskúmaného rozhodnutia vo veci samej odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke. Keďže prvostupňový súd napadnutý rozsudok vo veci samej riadne odôvodnil, pričom s týmto odôvodnením sa súd plne stotožňuje a zároveň sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie, odvolací súd nemá čo k veci dodať. K odvolacím argumentom odporkyne sa však žiada uviesť nasledovné.

Podľa § 51 Občianskeho zákonníka, účastníci môžu uzavrieť i takú zmluvu, ktorá nie je osobitne upravená; zmluva však nesmie odporovať obsahu alebo účelu tohto zákona.

Toto ustanovenie zdôrazňuje, že subjekty občianskoprávných vzťahov môžu uzavrieť akúkoľvek zmluvu, t.j. aj takú, ktorá nie je osobitne upravená. Zmluva však nesmie odporovať obsahu alebo účelu Občianskeho zákonníka. Účelom tohto ustanovenia je zvýraznenie zmluvnej voľnosti subjektov občianskoprávných vzťahov (zmluvná autonómia). Tieto subjekty sa nemusia obmedzovať len na uzavieranie typických zmlúv, ale môžu uzavrieť aj takú zmluvu, ktorá najviac vyhovuje ich požiadavkám na úpravu vzájomných vzťahov. Predpokladom platnosti takejto zmluvy je však aj dostatočne určité vymedzenie záväzkov z nej vyplývajúcich.

Nepomenovaná, atypická zmluva sa spravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ale aj iných právnych predpisov patriacich do odvetvia občianskeho práva, ktoré upravujú občianskoprávne vzťahy s najpodobnejším obsahom (analógia legis). Prednosť však má dohoda účastníkov o rozsahu práv a povinností.

Atypickú zmluvu môže tvoriť ľubovoľná kombinácia prvkov pomenovaných, hybridných zmlúv a iných záväzkov. To súčasne určuje aj aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka, prípadne iných občianskoprávných noriem.

Zásada zmluvnej autonómie znamená, že subjekty občianskoprávných vzťahov môžu uzavrieť aj zmluvu, ktorá nie je osobitne upravená v Občianskom zákonníku ani v inom právnom predpise

- ide o nepomenovanú zmluvu (*contractus innominatus*); jej existencia a prípustnosť je prejavom občianskoprávnej zásady zmluvnej voľnosti. Pre právne vzťahy vyplývajúce z inominálnych zmlúv je rozhodujúci obsah zmluvy (zmluvného dojednania), teda ako sú definované vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán.

Základným pojmovým prvkom právneho úkonu je prejav vôle, ktorý smeruje ku vzniku, zmene alebo zániku práv či povinností - vôľa a jej prejav predstavujú konštitutívny základ každého právneho úkonu. Ďalším pojmovým znakom právneho úkonu je to, aby prejavená vôľa smerovala k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností. Ak potom určité konanie nemá pojmové znaky právneho úkonu, nejde o právny úkon a nevznikajú právne následky (tzv. *non negotium*). Neplatnosť právneho úkonu môže nastať napr. pre vady vôle alebo jej prejavu. Pokiaľ má právny úkon plniť svoju funkciu nesmie prejav vôle konajúceho vzbudzovať pochybnosti o obsahu právneho úkonu, ktorý prejavuje, preto je potrebné aby prejav vôle bol zrozumiteľný, aby s ním mohli byť spojené právne následky zamýšľané konajúcou osobou. Pri výklade právneho úkonu je najdôležitejšie zistiť skutočnú vôľu konajúceho subjektu, pričom v prípade pochybností sa právny úkon má vykladať tak, aby právny úkon mohol zostať v platnosti (*potius valeat actus quam pereat*). Právny úkon musí byť urobený slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne, pričom následkom právneho úkonu ktorý nespĺňa uvedené predpoklady je jeho (absolútna) neplatnosť. Právny úkon je urobený vážne, ak vôľa smeruje naozaj k uskutočneniu právneho úkonu - vôľa ktorá nie je vážna nemôže byť základom právneho úkonu, preto ide v takomto prípade o absolútne neplatný právny úkon. Ak neplatnosťou je zasiahnutá časť právneho úkonu, právo vychádza zo zásady, že ostatná časť právneho úkonu nie je touto neplatnosťou dotknutá (*utile non debet per unitate vitari*) - ak sa teda dôvod neplatnosti vzťahuje iba na časť právneho úkonu, pričom ide o vadu právneho úkonu, ktorú možno oddeliť od jeho ostatného obsahu, neplatnou je len táto časť právneho úkonu (po oddelení neplatnej časti musí zvyšok právneho úkonu právne obstať, a zostať tak v platnosti).

Podmienky sa môžu stať obsahom právneho úkonu v prípade, keď to zákon výslovne nevylučuje. Patria k náhodilým zložkám právneho úkonu a ich zmyslom je urobiť účinky alebo následky právneho úkonu závislými od určitej právnej skutočnosti. Pre podmienky je charakteristické, že sú to neznáme (účastníkom právneho úkonu), budúce, možné, dovolené a zároveň neisté právne skutočnosti.

Rozlišujú sa odkladacie (*suspeziívne*), rozväzovacie (*rezolutívne*), nejasné, nemožné a nedovolené podmienky.

Odkladacia podmienka spôsobuje, že vznik, zmenu alebo zánik práv alebo povinností a nastane až vtedy, keď sa splní podmienka. Do splnenia tejto podmienky vládne právna neistota, či platný právny úkon bude, alebo nebude účinný. Napriek tejto neistote sú účastníci týmto právnym úkonom viazaní a musia rátať s tým, že predpokladané účinky nastanú.

Rozväzovacia podmienka je právna skutočnosť, ktorá spôsobuje, že účinky právneho úkonu, ktoré už nastali, zaniknú. Právna neistota v tomto prípade spočíva v tom, že účastníci právneho úkonu nevedia, napriek tomu, že sú takto podmieneným právnym úkonom od začiatku viazaní, či právny úkon nestratí účinnosť. Právne účinky, ak sa splní rozväzovacia podmienka, pominú takisto *ex nunc*.

Ak splnenie alebo nesplnenie podmienky závisí od vôle účastníka, treba skúmať aj to, ako účastník zasiahol do procesu splnenia, resp. nesplnenie náhodilej zložky právneho úkonu. Zámerné zmarenie splnenia podmienky účastníkom, ktorému je nesplnenie na prospech, spôsobuje, že právny úkon sa stane nepodmieneným. Zámerné splnenie podmienky účastníkom, ktorý tak nemal právo urobiť a ktorému je jej splnenie na prospech, spôsobuje, že na splnenie podmienky sa neprihliada.

Podľa § 120 ods. 1 O.s.p., účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, t.j. povinnosť uviesť dôkaz na preukázanie tvrdených skutočností. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Každého z účastníkov teda zaťažuje dôkazné bremeno preukázania svojich tvrdení pod následkom neunesenia dôkazného bremena. Navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101

ods. 1). Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v návrhu a vo vyjadrení odporcu. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamena automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom (v spojitosti s dôkaznou povinnosťou) rozumieme zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V sporovom konaní platí dispozičná a prejednacía zásada. Účastníci (na oboch procesných stranách) sú v ňom povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky (viď § 101 ods. 1 O. s. p.). Súd ale nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nemusí vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O. s. p.) a nie účastníkov konania. Odvolací súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav dostatočne na to, aby vo veci bolo vyhlásené rozhodnutie a prejednanú vec taktiež správne právne posúdil.

Reagujúc na odvolacie námietky odporkyne, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvého stupňa, že predmetná Dohoda o finančnom vyrovnaní, na základe ktorej sa odporkyňa zaviazala vyplatiť navrhovateľke a jej bývalému manželovi H. R. sumu 10.685,- eur titulom investícií do rekonštrukcie bytu odporkyne v Bytovom dome č. XXX/XX na Q. ulici v L. je platná. Táto dohoda síce nebola podpísaná všetkými účastníkmi konania (chýba podpis navrhovateľky a jej bývalého manžela H. R.), avšak ide o nepomenovanú zmluvu v zmysle ust. § 51 Občianskeho zákonníka, na platnosť uzatvorenia ktorej nie je potrebná písomná forma a teda je možné túto zmluvu uzatvoriť aj ústnou formou. Predmetná dohoda bola uzatvorená písomnou formou zo strany odporkyne a ústnou formou zo strany navrhovateľky a jej bývalého manžela. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že dohoda bola akceptovaná aj zo strany Okresného súdu Senica a to v konaní vedenom pod sp.zn. 9C 163/2011 o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva navrhovateľky a jej bývalého manžela - H. R., kde celá pohľadávka z tejto dohody o finančnom vysporiadaní bola zaradená do masy BSM a v rámci jej vyporiadania bola priznaná do vlastníctva navrhovateľky, čím sa navrhovateľka stala aktívne legitimovanou na uplatnenie si tohto nároku voči odporkyni. Tým, že táto pohľadávka z dohody bola predmetom vyporiadania BSM, ktoré konanie bolo skončené súdnym zmlerom, možno z konania svedka H. R. vyvodit' a predpokladať, že tento s predmetnou pohľadávkou voči odporkyni súhlasil, keď v tomto konaní jej existenciu nepoprel a vôbec ju nerozporoval. Tým, že samotná odporkyňa túto dohodu podpísala, súhlasila s tým, že táto pohľadávka voči nej existuje a bola si teda vedomá, že jej vznikla povinnosť zaplatiť navrhovateľke a jej bývalému manželovi H. R. (syn odporkyne) sumu 10.685,- eur, výška ktorej sumy bola potvrdená aj Znaleckým posudkom Ing. Antonom Fuzákom č. 91/2013 zo dňa 27.6.2013, ktorý vypracoval znalecký posudok v tejto prejednáwanej veci za účelom zistenia všeobecnej hodnoty stavebných prác a dodávok materiálov pri rekonštrukcii predmetného bytu.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že v konaní nebolo preukázané, že navrhovateľka spolu s jej bývalým manželom H. R. v predmetnom byte bývali na základe nájmovej zmluvy, pretože v konaní nebolo preukázané, že by bola medzi odporkyňou ako vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti (ku dňu uzavretia tejto dohody) a navrhovateľkou aj jej bývalým manželom ako nájomcami takáto nájmná zmluva uzatvorená, keďže žiadne nájmné odporkyni neuhrádzali. V danom prípade má odvolací súd za to, že v čase uzatvorenia predmetnej dohody (dňa 13.3.2009) bol H. R. a navrhovateľka ako jeho bývalá manželka vo vzťahu k odporkyni blízkyimi osobami s právom bývania v spoločnej domácnosti s odporkyňou ako osôb blízkych v zmysle ust. § 116 Občianskeho zákonníka.

Odvolací súd posúdil predmetnú dohodu o finančnom vysporiadaní v zmysle ust. § 36 ods. 3 OZ ako právny úkon nepodmienený, nakoľko vyhodnotil správanie sa svedka H. R. (bývalého manžela navrhovateľky a zároveň syna odporkyne), ktorý sa z predmetného bytu po rozvode manželstva s navrhovateľkou nevystaňoval a žije tam aj v súčasnosti za také, ktorým zámerne zmaril splnenie tejto podmienky a ktorému je ako osobe blízkej odporkyni (syn odporkyne) nesplnenie tejto podmienky na prospech.

Ďalej odvolací súd konštatuje, že odporkyňa v priebehu konania predmetnú nehnuteľnosť previedla Darovacou zmluvou zo dňa 7.3.2012 na Y. R. (vklad povolený dňa 03.01.2013) a teda aj v prípade, ak by medzi navrhovateľkou, H. R. a odporkyňou existoval nájomný vzťah založený platnou nájomnou zmluvou, na ktorý odkazuje predmetná dohoda o finančnom vyrovnaní, tento stratou vlastníckeho práva odporkyne k tejto nehnuteľnosti, by spôsobil zároveň aj zánik podmienky viažúcej sa na tento nájomný pomer k predmetnému bytu voči nej.

Taktiež v konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by odporkyňa s predmetnou rekonštrukciou bytu nesúhlasila, nakoľko sa v spise nenachádza žiaden dôkaz o tom, že z jej strany išlo o nesúhlas s predmetnou rekonštrukciou, keď nepredložila súdu žiaden listinný dôkaz o tom, že by vyzvala navrhovateľku a svedka H. R., aby v rekonštrukcii nepokračovali resp., že si neželá predmetnú rekonštrukciu. Práve naopak svojim podpisom v Dohode o finančnom vysporiadaní je preukázané, že súhlasí s vyplatením sumy 10.685,- eur navrhovateľke a jej bývalému manželovi H. R. práve z dôvodu tejto rekonštrukcie. Taktiež odporkyňa žiadnym spôsobom súdu nepreukázala, žeby predmetná dohoda nebola uzavretá dňa 13.3.2009, tak ako to potvrdila aj svedkyňa E. C..

Odvolací súd je toho názoru, že súd prvého stupňa sa dostatočným spôsobom vypořiadal so všetkými námietkami uplatnenými zo strany odporkyne a vzhľadom na to, že táto ani v odvolacom konaní neuviedla žiadne nové skutočnosti, ktoré by bolo potrebné zhodnotiť, a na ktoré by bolo potrebné prihliadnuť, odvolací súd v podrobnostiach ho odkazuje na dôvody obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo vyhovujúcej časti podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. z dôvodu vecnej správnosti potvrdil, keď súd prvého stupňa správne rozhodol i o náhrade trov konania podľa ust. § 142 ods.1 O.s.p.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní úspešnej navrhovateľke nepriznal náhradu trov konania nepriznal, nakoľko ju v zmysle ust. § 151 ods. 1 O.s.p. riadne návrhom nešpecifikovala a zo spisu jej žiadne nevyplývajú.

Uvedený rozsudok bol prijatý v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.